

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๙๖๘/๒๕๕๘
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๙๒/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๒ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

{	นางพรวรรณ มีวาสนา	ผู้ฟ้องคดี
	กรุงเทพมหานคร ที่ ๑ สำนักงานการคลัง กรุงเทพมหานคร ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดชอบอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ
อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๒๔๑๕/๒๕๕๕
หมายเลขแดงที่ ๑๕๐๖/๒๕๕๘

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการบำนาญ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
โดยเกษียณอายุราชการก่อนกำหนด เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ได้รับบำนาญเดือนละ
๑๘,๐๓๓.๖๐ บาท พร้อมด้วยเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติ เดือนละ ๑๕.๙๐ บาท
ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๕๐๓/๒๕๔๗ เรื่อง ให้จ่ายเงิน
บำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ จากการจ่ายเงินเพิ่ม
อัตราร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษไม่ถูกต้องตามระเบียบและไม่เท่าเทียมกับ
ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นๆ นั้น ข้าราชการบำนาญกรุงเทพมหานครจึงมีหนังสือลงวันที่ ๑๙ มิถุนายน
๒๕๔๙ ร้องเรียนไปยังผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร จากนั้นผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้มีหนังสือ
ลงวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๐ หรือการเบิกจ่ายเงินไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย พร้อมยกตัวอย่าง

/การคำนวณ...

การคำนวณบำนาญและเงินเพิ่มรวม ๓ วิธี ต่อมา คณะกรรมการพิจารณาร่างกฎหมาย
กระทรวงมหาดไทย มีหนังสือลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๑ แจ้งว่าแนวการคำนวณบำนาญและเงินเพิ่ม
ให้เป็นไปตามวิธีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การคำนวณวิธีที่ ๓ ไม่ถูกต้อง การจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕
ของเงินบำนาญปกติเดือนละ ๑๕.๙๐ บาท จึงไม่ถูกต้องด้วย ผู้ฟ้องคดีเคยเป็นพนักงานเทศบาล
นครกรุงเทพ แล้วโอนมาสังกัดกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๑๕ โดยการคิดเงิน
บำนาญเพิ่ม ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ไม่ถูกต้องเนื่องจากผู้ฟ้องคดียังไม่ออกหรือพ้นจาก
ราชการกรุงเทพมหานคร และสืบเนื่องจากเมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ กระทรวงมหาดไทยได้ออก
ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘)
พ.ศ. ๒๕๕๔ มีสาระสำคัญให้ยกเลิกข้อความในข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุน
บำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน
๒๕๕๔ โดยผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต้องจ่ายเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามสิทธิที่จะได้รับ
เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติตั้งแต่วันที่เกษียณอายุราชการ ไม่ใช่ในวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔
ตามข้อ ๓ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร
(ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุน
บำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ การจ่ายเงินของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ถูกต้อง
ไม่เป็นธรรม ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีได้ทำหนังสือไม่ลงวันที่เดือนกรกฎาคม
๒๕๕๕ โต้แย้งสิทธิไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดกรุงเทพมหานคร และได้รับแจ้งผลการพิจารณาตาม
หนังสือลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ ว่า ระเบียบกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าวไม่ใช่ย้อนหลัง
แต่ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการคำนวณเงินเพิ่ม
ร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติจากจำนวน ๑๕.๙๐ บาท เป็นเงินเพิ่มเติมเดือนละ ๔,๕๐๘.๔๐ บาท
โดยให้จ่ายตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ รวมเป็นเงิน ๓๘๑,๒๖๓.๕๐ บาท

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ผู้ฟ้องคดีเคยรับราชการสังกัดเทศบาลนครกรุงเทพ
เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๓ ในตำแหน่งพยาบาลจัตวา กองศัลยกรรม และได้ปรับสถานะเป็น
ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม
๒๕๑๕ ได้พ้นจากราชการ เนื่องจากลาออกจากราชการตามมาตรการพัฒนาและบริหารกำลังคน
เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ซึ่งเป็นเวลาหลังวันที่ ๑๔ กรกฎาคม
๒๕๑๖ จึงเข้าหลักเกณฑ์ตามข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ที่กำหนดแนวทางปฏิบัติในการจ่ายเงินเพิ่มพิเศษ
จากบำนาญไว้ คือ (๑) ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งออกหรือพ้นจากราชการก่อนวันที่ ๑๔

/กรกฎาคม...

กรกฎาคม ๒๕๑๖ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษ หรือบำนาญตกทอด ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ เบิกจ่ายให้ตามอัตราที่ข้าราชการผู้นั้นเคยได้รับอยู่เดิมก่อนวันใช้บังคับระเบียบนี้ (๒) ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาลและพนักงานสุขาภิบาล แต่ได้โอนมารับราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครในหรือหลังวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ โดยมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันและได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ให้จ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี จากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นอีกส่วนหนึ่ง ในการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษดังกล่าว ให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณีของข้าราชการกรุงเทพมหานครนั้น หากข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นออกหรือพ้นจากราชการในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ คุณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาลแล้วแต่กรณีหารด้วยจำนวนปี อันเป็นเวลาราชการหรือเวลาทำงานอยู่ทางสังกัดเดิมและทางองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาลรวมกัน แล้วแต่กรณี ทั้งนี้ เมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณีเข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร เหตุที่ต้องคำนวณจากเงินที่ควรเป็นบำนาญในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ นั้น เพราะเป็นวันสิ้นสุดความเป็นข้าราชการท้องถิ่น และโอนมาเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ และได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจึงได้ดำเนินการคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ โดยวิธีคำนวณดังนี้ คือ บำนาญปกติ เท่ากับ เงินเดือนเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ คูณด้วยเวลาราชการเดิม ตั้งแต่บรรจุถึงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ หารด้วยห้าสิบ ซึ่งเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จะเท่ากับบำนาญปกติ คูณด้วยยี่สิบห้า หารด้วยหนึ่งร้อย และเหตุที่ต้องคำนวณจากเงินที่ควรเป็นบำนาญในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เพราะเป็นวันสิ้นสุดความเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นและโอนมาเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานครในวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นไป ตามข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ จึงกำหนดให้คำนวณเงินที่ควรเป็นบำนาญในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาโดยคำนึงถึงสิทธิของความเป็น

/ข้าราชการ...

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่จะต้องได้รับเงินเพิ่มจากบ้านาณูปกติก่อนโอนเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร แม้ว่าขณะนั้นยังไม่เกษียณอายุราชการก็ตาม เกี่ยวกับความเห็นของสำนักงานกฎหมายและคดี สำนักงานปลัดกรุงเทพมหานคร และการหารือเรื่องการจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ กับ กระทรวงมหาดไทย นั้น เป็นเพียงความเห็นเบื้องต้นยังไม่นำไปสู่การแก้ไขระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ จึงไม่มีผลใช้บังคับ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าว ทั้งนี้ ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ได้กำหนดแตกต่างไปจากข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ โดยข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล รวมทั้งพนักงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น แต่ได้โอนมารับราชการกรุงเทพมหานครเมื่อออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครนับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นไปและได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ จึงต้องคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากเงินบำนาญปกติที่ออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร นับตั้งแต่วันที่ประกาศระเบียบฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ คือ มีผลตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ซึ่งต่างจากระเบียบกระทรวงมหาดไทยฉบับเดิม ที่คิดเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากเงินที่ควรเป็นบำนาญ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ระเบียบฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ยกเลิกความในข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญใหม่ตามข้อ ๓๑ (๒) คือ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล รวมทั้งพนักงานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น แต่ได้โอนมารับราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร นับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นไป และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ให้เบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี ในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร จนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้จ่ายเงินเพิ่ม

/ร้อยละ...

ร้อยละ ๒๕ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ จนถึงปัจจุบัน ผู้ฟ้องคดีได้รับบำนาญปกติ พร้อมด้วยเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ โดยได้เบิกจ่ายเงินให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว โดยข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้คิดคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากเงินบำนาญปกติ ณ วันที่ออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร โดยเบิกจ่ายนับตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ และไม่อาจย้อนหลังไปถึงวันที่ออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยถูกต้องและเป็นธรรมแล้ว

ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้อง

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามคำสั่งกรุงเทพมหานครที่ ๑๕๐๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เป็นเงินเดือนละ ๑๕,๙๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ และการเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินเดือนละ ๔,๕๐๘.๔๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ หากเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องชดเชยค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการครั้งแรกในตำแหน่งพยาบาลจิตวากองศัลยกรรม เทศบาลนครกรุงเทพ เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๓ ต่อมา ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ กำหนดให้โอนมาเป็นข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จนกระทั่งลาออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้าย ๒๖,๕๒๐ บาท มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ๓๔ ปี เป็นเวลาราชการทางสังกัดเดิม ๓ ปี จึงเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานคร ๓๑ ปี โดยได้รับเงินเดือนเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นเงิน ๑,๐๖๐ บาท ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นพนักงานเทศบาล แต่ได้โอนมารับราชการกรุงเทพมหานครตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ การที่ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ จึงเป็นการออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครหลังวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ซึ่งเข้าหลักเกณฑ์ตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ที่กำหนดให้คำนวณเงินที่ควรเป็นบำนาญของผู้ฟ้องคดี ในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ซึ่งมีเจตนารมณ์เพื่อเป็นการรักษาสีทธิประโยชน์ในการได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นก่อนโอนมาเป็นข้าราชการ

/ในสังกัด...

ในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยให้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แม้จะยังไม่เกษียณอายุราชการ โดยมีวิธีการคำนวณบำนาญปกติเพื่อนำไปเป็นฐานในการคำนวณเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๓๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ คือ บำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) เท่ากับ เงินเดือนเดือนสุดท้ายคือเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ จำนวน ๑,๐๖๐ บาท คูณ เวลาราชการเดิม จำนวน ๓ ปี หาร ๕๐ ได้บำนาญปกติเป็นจำนวนเงิน ๖๓.๖๐ บาท จากนั้นจึงนำไปคำนวณเป็นเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ ๓๑ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ คือ เงินเพิ่ม เท่ากับ ๒๕ หาร ๑๐๐ คูณ บำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) ๖๓.๖๐ บาท คูณ เวลาราชการกรุงเทพมหานคร ๓๑ ปี หาร เวลาราชการ สังกัดเดิม ๓ ปี ได้เป็นเงินเพิ่ม เท่ากับ ๑๖๔.๓๐ บาท ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติเป็นเงินเดือนละ ๑๖๔.๓๐ บาท แต่การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองให้การว่า ได้คำนวณบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยแสดงวิธีการคำนวณ โดยตั้งร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) คูณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานครที่ผู้ฟ้องคดีได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาลแล้วนำไปหารด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการหรือเวลาทำงานอยู่ทางสังกัดเดิม และองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาลรวมกัน โดยแสดงวิธีการคำนวณ คือ บำนาญปกติ (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) เท่ากับ เงินเดือนเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ จำนวน ๑,๐๖๐ บาท คูณ เวลาราชการเดิม ๓ ปี หาร ๕๐ เท่ากับ ๖๓.๖๐ บาท เงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ เท่ากับ ๒๕ หาร ๑๐๐ คูณ ๖๓.๖๐ บาท คูณ ๓ หาร ๓ เท่ากับ ๑๕.๙๐ บาท ซึ่งแตกต่างจากหลักเกณฑ์การคำนวณตามข้อ ๓๑ วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในวันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ จึงเห็นได้ว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๕๐๓/๒๕๔๗ เป็นเงินเดือนละ ๑๕.๙๐ บาท ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มเป็นเงินเดือนละ ๑๖๔.๓๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นผลโดยตรงที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายต่อสิทธิในการได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ เป็นเงินเดือนละ ๑๔๘.๔๐ บาท (๑๖๔.๓๐ บาท ลบด้วย ๑๕.๙๐ บาท) ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ รวมเป็นเวลา ๘๔ เดือน ๒๖ วัน คิดเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๒,๕๙๔.๐๔ บาท จึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี

/ตามมาตรา...

ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเมื่อคำนึงถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดในกรณีดังกล่าวแล้ว เห็นว่าการกระทำดังกล่าวเป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายต่อสิทธิในการได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๒,๕๔๔.๐๔ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายอันเกิดจากการกระทำละเมิดตามนัยมาตรา ๕ ววรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

ส่วนประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินเดือนละ ๔,๕๐๘.๔๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ หากเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด นั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการครั้งแรกในตำแหน่งพยาบาลจัตวา กองศลยกรรม เทศบาลนครกรุงเทพ เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๓ ต่อมา ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ กำหนดให้โอนมาเป็นข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จนกระทั่งลาออกจากราชการเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้าย ๒๖,๕๒๐ บาท มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ๓๔ ปี และได้รับบำนาญปกติตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๕๐๓/๒๕๔๗ เป็นเงินเดือนละ ๑๘,๐๓๓.๖๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ เป็นต้นมา ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติในอัตราร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติ เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหากตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ดังนี้ เงินเพิ่มเท่ากับ ๒๕ หาร ๑๐๐ คูณ ๑๘,๐๓๓.๖๐ บาท เท่ากับ ๔,๕๐๘.๔๐ บาท และเนื่องจากระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดว่า ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศ เป็นต้นไป ซึ่งปรากฏข้อเท็จจริงว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ลงนามประกาศใช้ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ เมื่อวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ฉะนั้น ข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป หาได้มีผลย้อนหลังแต่อย่างใด เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี

/เป็นเงินเดือน...

เป็นเงินเดือนละ ๔,๕๐๘.๔๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป กรณีจึงฟังไม่ได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร คำวินิจฉัยและเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายนับแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๗ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ แต่อย่างใด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นเงินเดือนละ ๔,๕๐๘.๔๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย และมีได้เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายค่าสินไหมทดแทนความเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามนัยมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างใด

สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มาด้วยนั้น เห็นว่า ในการออกคำสั่งที่พิพาททั้งสองคำสั่งดังกล่าว ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้เฉพาะผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นผู้มีอำนาจและหน้าที่ในการออกคำสั่ง ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้มีอำนาจหรือหน้าที่ในการออกคำสั่งที่พิพาททั้งสองคำสั่งดังกล่าวแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในคดีนี้ได้

พิพากษาเพิกถอนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๕๐๓/๒๕๕๗ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เฉพาะในส่วนของเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๗ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๒,๕๙๔.๐๔ บาท ทั้งนี้ ภายในเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดีบางส่วนตามส่วนของการชนะคดี และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งตามมาตรา ๓ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๒๘ และข้อ ๒ ข้อ ๓ ข้อ ๔ และข้อ ๓๙ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่ขัดแย้งกันในการคำนวณเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษที่จะนำมาเป็นฐานในการคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำวินิจฉัยโดยใช้ข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย

/ว่าด้วยกองทุน...

ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ โดยใช้บำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นฐานในการคำนวณเงินเพิ่ม ซึ่งขัดแย้งกับระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖ ที่ให้ใช้บำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษซึ่งจะพึงได้รับตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งเป็นเงินบำนาญปกติ ณ วันที่ผู้ฟ้องคดีออกหรือพ้นจากราชการ เป็นฐานในการคำนวณเงินเพิ่ม โดยที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ อยู่ในช่วงเวลาที่ยกเว้นระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖ ใช้บังคับ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองมิได้นำระเบียบดังกล่าวมาใช้บังคับในการคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับเงินเพิ่มไม่ถูกต้องครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด

สำหรับระยะเวลาการยื่นฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอและโต้แย้งสิทธิต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๕ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิเสธไม่ดำเนินการตามคำขอของผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๕ จึงเป็นการฟ้องคดีภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

สาเหตุที่ผู้ฟ้องคดีต้องถูกโอนมารับราชการกรุงเทพมหานครเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เนื่องจากการโอนตามข้อ ๒๖ แห่งประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ แม้จะถือว่าความเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นของผู้ฟ้องคดีจะสิ้นสุดลงในวันดังกล่าวก็ตาม แต่ก็ยังเป็นเพียงการสิ้นสุดเฉพาะเรื่องสถานภาพความเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นของผู้ฟ้องคดีเท่านั้น หาได้ทำให้สิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้โดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ฟ้องคดีต้องสิ้นลงไปด้วย ดังจะเห็นได้จากการนับเวลาราชการ ตามมาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ นอกจากนี้การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ จะมีความสอดคล้องกันกับพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ และที่สำคัญตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ไม่ได้กำหนดให้ต้องคำนวณจากเงินที่ควรเป็นบำนาญในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ตามความเข้าใจของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแต่อย่างใด แม้พยานเอกสารที่ผู้ฟ้องคดีอ้างเป็นหลักฐานในคดีนี้จะเห็นเพียงความเห็นเบื้องต้นตามข้ออ้างในคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองก็ตาม แต่พยาน

/เอกสาร...

เอกสารดังกล่าวได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นมา ตลอดจนแนวคิดในการพิจารณาจ่ายเงินเพิ่มของ ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเป็นสำคัญ อันจะนำมาพิจารณาประกอบการรับฟังข้อเท็จจริงได้

ส่วนระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ที่แก้ไขเพิ่มเติมข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วย กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ นั้น ระเบียบดังกล่าวมีผลใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป การที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๗ จึงต้องนำข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุน บำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ มาใช้บังคับกับผู้ฟ้องคดีเท่านั้น

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษากลับคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น โดยพิพากษาให้เป็นไปตามคำขอท้ายฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองแก้อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากความเป็นข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ และถูกโอนมาเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ ประกอบกับได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ และพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ จึงต้อง คำนวณจากเงินที่ควรเป็นบำนาญของผู้ฟ้องคดีในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ การที่ศาลปกครองชั้นต้น วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการ เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๓ ในตำแหน่งพยาบาลจิตเวช เทศบาลนครกรุงเทพ ต่อมา ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ กำหนดให้โอนมาเป็นข้าราชการในสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จนกระทั่งลาออกจาก ราชการเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๗ ได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้าย ๒๖,๕๒๐ บาท มีเวลาราชการ สำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ๓๔ ปี เป็นเวลาราชการทางสังกัดเดิม ๓ ปี จึงเป็นเวลาราชการ กรุงเทพมหานคร ๓๑ ปี โดยได้รับเงินเดือนเดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นเงิน ๑,๐๖๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นพนักงานเทศบาล แต่ได้โอนมา รับราชการกรุงเทพมหานคร ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ การที่ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๗ จึงเป็นการออกหรือพ้น จากราชการกรุงเทพมหานครหลังวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ซึ่งเข้าหลักเกณฑ์ตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งมีวิธีการคำนวณบำนาญปกติเพื่อนำไปเป็นฐานในการคำนวณเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามมาตรา ๓๒ (๒) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ ซึ่งบังคับใช้อยู่ในวันที่ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการ คือ บำนาญปกติ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖

/เท่ากับ...

เท่ากับเงินเดือนเดือนสุดท้าย คือ เดือนกรกฎาคม ๒๕๑๖ จำนวน ๑,๐๖๐ บาท คุณเวลาราชการเดิม จำนวน ๓ ปี หาร ๕๐ ได้บำนาญปกติ เป็นจำนวนเงิน ๖๓.๖๐ บาท จากนั้นนำไปคำนวณ เป็นเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ ๓๑ วรรคสอง ของระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ คือ เงินเพิ่ม เท่ากับ ๒๕ หาร ๑๐๐ คุณบำนาญปกติ ๖๓.๖๐ บาท (ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖) คุณเวลาราชการกรุงเทพมหานคร ๓๑ ปี หารเวลาราชการสังกัดเดิม ๓ ปี ได้เงินเพิ่มเดือนละ ๑๖๔.๓๐ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๕๐๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เป็นเงินเดือนละ ๑๕.๙๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นผลโดยตรงที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายต่อสิทธิในการได้รับเงินเพิ่ม จากเงินบำนาญ เป็นเงินเดือนละ ๑๔๘.๔๐ บาท (๑๖๔.๓๐ ลบด้วย ๑๕.๙๐) ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ รวมเป็นเวลา ๘๔ เดือน ๒๖ วัน คิดเป็นเงิน จำนวน ๑๒,๕๙๔.๐๔ บาท ต่อมา การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่ง กรุงเทพมหานคร ที่ ๑๕๐๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เรื่อง ให้จ่ายเงินบำนาญปกติแก่ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร เฉพาะในส่วนของเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๒,๕๙๔.๐๔ บาท นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองเห็นพ้องด้วยกับข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองขอยืนยัน ข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย และเอกสาร ตามที่ได้ยื่นคำให้การและคำให้การเพิ่มเติมต่อศาลปกครองชั้นต้น และขอถือเอาคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลง เป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ และคำแก้อุทธรณ์แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับบรรจุเป็นพนักงานเทศบาลนครกรุงเทพ ตำแหน่งพยาบาลจิตเวช ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๓ ต่อมา ได้เป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ และลาออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ได้รับ เงินเดือนเดือนสุดท้าย เป็นเงิน ๒๖,๕๒๐ บาท มีอายุราชการ ๓๔ ปี คำนวณเงินบำนาญได้ ๑๘,๐๓๓.๖๐ บาท กับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ อีกเดือนละ ๑๕.๙๐ บาท รวมเป็นเงินที่ได้รับเดือนละ

/๑๘,๐๔๙.๕๐ บาท...

๑๘,๐๔๙.๕๐ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ที่ ๑๕๐๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เรื่อง ให้จ่ายเงินบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร จ่ายเงินบำนาญปกติและเงินเพิ่มให้แก่ผู้ฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ตลอดมาจนถึงปัจจุบัน ต่อมา กระทรวงมหาดไทย ได้ออกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงได้คำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติให้ผู้ฟ้องคดีใหม่ ซึ่งคำนวณได้เดือนละ ๔,๕๐๘.๔๐ บาท และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้จ่ายเงินตามระเบียบใหม่ให้แก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองจ่ายเงินไม่ถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนด ขอให้จ่ายเงินย้อนหลังถึงวันที่ออกหรือพ้นจากราชการ ผู้ฟ้องคดีได้ทำหนังสือ ไม่ลงวันที่ เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๕ ได้แจ้งการเบิกจ่ายเงิน โดยได้รับแจ้งผลการพิจารณาจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามหนังสือ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ ว่า ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ จากบำนาญปกติในอัตราใหม่ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ซึ่งเป็นวันที่ประกาศใช้ระเบียบดังกล่าว โดยไม่มีผลย้อนหลังไปถึงวันเกษียณอายุ หรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาเพิกถอนคำสั่ง กรุงเทพมหานคร ที่ ๑๕๐๓/๒๕๔๗ เรื่อง ให้จ่ายเงินบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เฉพาะในส่วนของเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๒,๕๙๔.๐๔ บาท ทั้งนี้ ภายในเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดีบางส่วนตามส่วนของการชนะคดี และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

ศาลปกครองสูงสุดโดยที่ประชุมใหญ่ในศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า คดีนี้ ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ผิดพลาด ไม่เต็มตามสิทธิ จึงพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๕๐๓/๒๕๔๗ เรื่อง ให้จ่ายเงินบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ในส่วนที่สั่งจ่ายเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีไม่เต็มตามสิทธิ โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในส่วนเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติที่จ่ายขาดไปให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินจำนวน ๑๒,๕๙๔.๐๔ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่ได้ยื่นอุทธรณ์โต้แย้ง

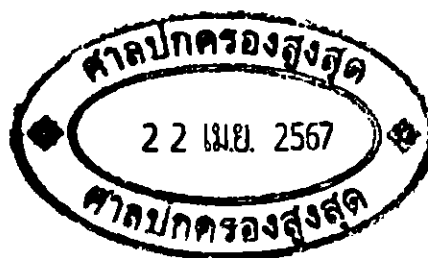

/คำพิพากษา...

คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ส่วนผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นว่า ในการคำนวณบำนาญตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ได้นำเงินเดือนในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ มาคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น ไม่ถูกต้อง เนื่องจากในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ออกจากราชการ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณและจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามเกณฑ์การคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติที่กำหนดในข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยไม่ย้อนหลังนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีออกหรือพ้นจากราชการจนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายด้วยเช่นกัน

คดีจึงมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณบำนาญตามข้อ ๓๑ (๒) วรรคสอง ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ โดยนำเงินเดือน ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ มาคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี และต่อมาได้ดำเนินการเบิกจ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามเกณฑ์การคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติที่กำหนดในข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยไม่ย้อนหลังนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีออกหรือพ้นจากราชการจนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ เป็นการชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ หากไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติพร้อมดอกเบี้ยให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

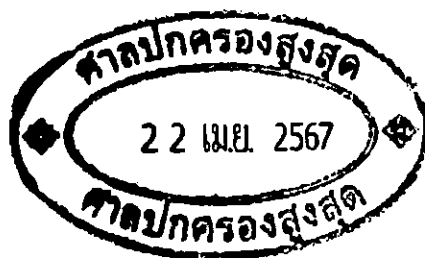
โดยคดีมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาก่อนว่า ปัญหาเกี่ยวกับประเด็นที่ศาลปกครองชั้นต้น วินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณและจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี พิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เฉพาะในส่วนของเงินเพิ่มจากบำนาญปกติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นการวินิจฉัยนอกพ้องนอกประเด็นและพิพากษาเกินคำขอหรือไม่ และศาลปกครองสูงสุดจะยกประเด็นปัญหาดังกล่าวขึ้นมาวินิจฉัย แล้วพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นยกฟ้อง ทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้อุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนดังกล่าวแต่อย่างใดได้หรือไม่ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติ

/ตามระเบียบ...

ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยอ้างว่าต้องใช้ระเบียบที่แก้ไขเพิ่มเติมย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการ ซึ่งผู้ฟ้องคดีมิได้บรรยายฟ้องหรือกล่าวอ้างว่าการคำนวณและจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามระเบียบฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ ผิดพลาดคลาดเคลื่อนและมีได้มีคำขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณและจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามระเบียบดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีให้ถูกต้อง และถึงแม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณและจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามระเบียบฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ ในอัตราร้อยละ ๒๕ ของเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีไม่ถูกต้องมาด้วยก็ตาม แต่ก็เป็นกรกล่าวอ้างเพื่อประกอบการฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามระเบียบที่แก้ไขเพิ่มเติมให้ถูกต้องเท่านั้น ประกอบกับหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามระเบียบฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีเกษียณอายุราชการแล้ว ผู้ฟ้องคดีได้ทราบและยอมรับเงินเพิ่มดังกล่าวมาโดยตลอด และไม่ได้โต้แย้งแต่อย่างใด จนต่อมาได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ โดยระเบียบฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงคำนวณและจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามระเบียบที่แก้ไขเพิ่มเติมให้แก่ผู้ฟ้องคดีใหม่ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันที่ระเบียบฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ใช้บังคับเป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้ฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณและจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามระเบียบฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ ให้ถูกต้อง และไม่ได้บรรยายเหตุแห่งการฟ้องคดีของการจ่ายเงินเพิ่มดังกล่าว การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณและจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามระเบียบฯ พ.ศ. ๒๕๑๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงต้องรับผิดคดีใช้คำสั่งใหม่ทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี พิพากษาเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เฉพาะในส่วนของเงินเพิ่มจากบำนาญปกติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการวินิจฉัยในเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยกขึ้นเป็นข้อพิพาท อันเป็นการวินิจฉัยนอกฟ้องนอกประเด็น ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาเกี่ยวกับอำนาจศาลในการทำคำพิพากษาหรือคำสั่ง จึงเป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชนตามข้อ ๘๒ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓

สำหรับปัญหาที่ว่า ศาลปกครองสูงสุดจะยกประเด็นปัญหาที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยนอกฟ้องนอกประเด็นนี้ขึ้นมาวินิจฉัย แล้วพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นยกฟ้อง ทั้งที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้อุทธรณ์โต้แย้งคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนดังกล่าวแต่อย่างใด ได้หรือไม่ นั้น เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่าปัญหาว่าศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยนอกฟ้องนอกประเด็นหรือไม่ เป็นปัญหาข้อกฎหมายอันเกี่ยวด้วยความสงบเรียบร้อย

/ของประชาชน...

ของประชาชน ศาลปกครองสูงสุดย่อมสามารถยกประเด็นปัญหาดังกล่าวขึ้นมาวินิจฉัยได้ แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีได้อุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนดังกล่าว ทั้งนี้ ตามนัยข้อ ๙๒ ประกอบข้อ ๑๑๖ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

ในส่วนประเด็นเนื้อหาแห่งคดี นั้น พิจารณาแล้วเห็นว่า มาตรา ๙ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้... (๓) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ที่ใช้บังคับในขณะนั้น (ก่อนถูกแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔) กำหนดว่า การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครปฏิบัติดังนี้ (๑) ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งออกหรือพ้นจากราชการก่อนวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ เบิกจ่ายให้ตามอัตราที่ข้าราชการผู้นั้นเคยได้รับอยู่เดิมก่อนวันใช้บังคับระเบียบนี้ (๒) ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล และพนักงานสุขาภิบาล แต่ได้ออกรับราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครในหรือหลังวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ โดยมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันและได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ให้จ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ แล้วแต่กรณีจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นอีกส่วนหนึ่ง ในการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษดังกล่าว ให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ แล้วแต่กรณีของข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้น หากข้าราชการของกรุงเทพมหานครผู้นั้นออกหรือพ้นจากราชการในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ คุณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเพิ่ม จากองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาล แล้วแต่กรณี ทหารด้วยจำนวนปี อันเป็นเวลาราชการหรือเวลาทำงานอยู่

/ทางสังกัดเดิม...

ทางสังกัดเดิม และทางองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล หรือสุขาภิบาลรวมกันแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ เมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี เข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออก หรือพ้นจากราชการ กรุงเทพมหานคร ส่วนข้อ ๓๑ ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน (ภายหลังจากแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบฯ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ แล้ว) กำหนดว่า การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ให้ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ปฏิบัติดังนี้ (๑) ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งออกหรือพ้นจากราชการก่อนวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษ หรือบำนาญตกทอดตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ เบิกจ่ายให้ตามอัตราที่ข้าราชการผู้นั้นเคยได้รับอยู่เดิม ก่อนวันใช้บังคับระเบียบนี้ (๒) ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ซึ่งเคยเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล รวมทั้งพนักงานองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น แต่ได้โอนมารับราชการกรุงเทพมหานคร เมื่อออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานครนับตั้งแต่วันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๑๖ เป็นต้นไป และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ให้เบิกจ่ายเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี ในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ตามนัยมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก โดยเบิกจ่ายจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร และให้รวมจ่ายพร้อมกับเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ เมื่อรวมเข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการกรุงเทพมหานคร (๓)...

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับบรรจุเป็นพนักงานเทศบาลนครกรุงเทพ ตำแหน่งพยาบาลจัตวา กองศัลยกรรม ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๑๓ และได้ปรับสถานะเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๓๓๕ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๑๕ ต่อมาได้พ้นจากราชการ เนื่องจากลาออกจากราชการ เมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ รวมเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ๓๔ ปี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี

/เดือนละ...

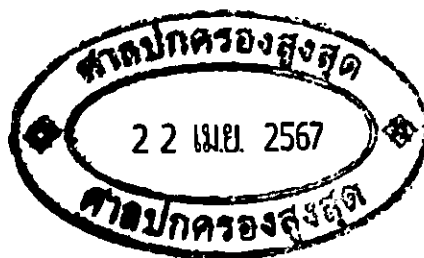
เดือนละ ๑๘,๐๓๓.๖๐ บาท พร้อมด้วยเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของบำนาญปกติ เดือนละ ๑๕.๙๐ บาท รวมเป็นเงินที่ได้รับเดือนละ ๑๘,๐๔๙.๕๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ เป็นต้นมา ตามคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๕๐๓/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ทั้งนี้ ตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ต่อมา กระทรวงมหาดไทยได้ออกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ แก้ไขเพิ่มเติมระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ โดยให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร โดยอาศัยข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ฉบับดังกล่าว ได้คำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติให้ผู้ฟ้องคดีใหม่ ซึ่งคำนวณได้เดือนละ ๔,๕๐๘.๔๐ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้จ่ายเงินจำนวนดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ตั้งแต่วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๔ แล้ว แต่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การจ่ายเงินดังกล่าวไม่ถูกต้อง จึงมีหนังสือไม่ลงวันที่ เดือนกรกฎาคม ๒๕๕๕ ได้แย้งสิทธิไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดกรุงเทพมหานคร และได้รับแจ้งผลการพิจารณาตามหนังสือลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๕ ว่า ระเบียบกระทรวงมหาดไทยฉบับดังกล่าว ไม่ใช่ย้อนหลัง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๕๕ โดยมีคำขอให้ศาลมีคำสั่งบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองดำเนินการคำนวณเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติจากจำนวน ๑๕.๙๐ บาท เป็นเงินเพิ่มเดือนละ ๔,๕๐๘.๔๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ หักเงินเพิ่มที่จ่ายให้ผู้ฟ้องคดีแล้ว รวมเป็นเงิน ๓๘๑,๒๖๓.๕๐ บาท จากข้อเท็จจริงประกอบข้อกฎหมายดังกล่าว เห็นได้ว่า สิทธิในการได้รับเงินเพิ่มจากบำนาญปกติของผู้ฟ้องคดีเป็นสิทธิที่กำหนดขึ้นโดยกฎหมายตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ หาใช่เป็นสิทธิที่มีมูลมาจากการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสอง ที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า เป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมาย จนก่อให้เกิดความเสียหายอันเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างใดไม่ ตามคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีจึงหาใช่เป็นการฟ้องในข้อหาคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายแต่อย่างใด หากแต่เป็นการฟ้องในข้อหาคดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญ

/ข้าราชการ...

ข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ได้กำหนดไว้ว่า ในการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษดังกล่าว ให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ แล้วแต่กรณี ของข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้น หากข้าราชการของกรุงเทพมหานครผู้นั้นออกหรือพ้นจากราชการในวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ คุณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการกรุงเทพมหานครผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดเทศบาล หรือสุขาภิบาล แล้วแต่กรณี หากด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการหรือเวลาทำงานอยู่ทางสังกัดเดิม... จึงเป็นกรณีที่ระเบียบดังกล่าวกำหนดให้คำนวณเงินเพิ่มจากเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ โดยถือเสมือนว่าออกหรือพ้นจากราชการในวันดังกล่าว โดยไม่ต้องคำนึงว่าออกหรือพ้นจากราชการจริงเมื่อใด และให้นำจำนวนเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติดังกล่าวมาคำนวณหาเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ เนื่องจากเงินเพิ่มจากบำนาญปกติมิใช่เงินบำนาญปกติ จึงมิได้มีหลักเกณฑ์การคำนวณอย่างบำนาญปกติ เพียงแต่ให้จ่ายเงินเพิ่มร้อยละ ๒๕ ของเงินที่ควรเป็นบำนาญปกติ ณ วันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖ ไปพร้อมกับการจ่ายเงินบำนาญปกติเมื่อเกษียณอายุราชการเท่านั้น เมื่อข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ได้กำหนดวิธีการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษไว้เป็นการเฉพาะโดยชัดแจ้งแล้ว อีกทั้ง ข้อ ๒ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ กำหนดให้ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป และระเบียบดังกล่าวมิได้กำหนดให้นำหลักเกณฑ์และวิธีการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษที่แก้ไขเพิ่มเติมใหม่ในข้อ ๓๑ (๒) ให้มีผลบังคับใช้ย้อนหลัง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้คำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติ ณ วันที่ออกหรือพ้นจากราชการ ตามข้อ ๓๑ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงเป็นการดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

เมื่อการคำนวณเงินเพิ่มจากบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการดำเนินการที่ชอบด้วยกฎหมายดังที่ได้วินิจฉัยมาแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบเงินเพิ่มจากบำนาญปกติตามการคำนวณในหลักเกณฑ์และวิธีการที่ถูกแก้ไขใหม่ตามข้อ ๓๑ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๕๔ ย้อนหลังไปนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีออกหรือพ้นจากราชการ

/กรุงเทพมหานคร...

กรุงเทพมหานครจนถึงวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๔ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด และเมื่อวินิจฉัยเช่นนี้แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นที่เหลือและข้อกล่าวอ้างอื่นอีกต่อไป อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งกรุงเทพมหานคร ที่ ๑๕๐๓/๒๕๔๗ เรื่อง ให้จ่ายบำนาญปกติแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๔๗ เฉพาะในส่วน ของเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๒,๕๙๔.๐๔ บาท ทั้งนี้ ภายในเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ให้คืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดีบางส่วนตามส่วน ของการชนะคดี และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ส่วนคำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก นั้น ศาลปกครองสูงสุด ไม่เห็นฟ้องด้วย

พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นยกฟ้อง

นางรดาพรรณ วานิช
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายสมชาย เอ็มโอช
ประธานแผนกคดีบริหารราชการแผ่นดิน
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายประวิทย์ เอื้อนิรันดร์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพงษ์ศักดิ์ กัมพูสิริ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
ช่วยทำงานชั่วคราวในตำแหน่ง ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

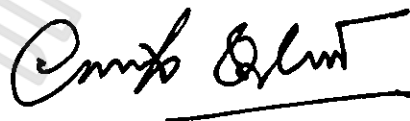
นายสมภพ ผ่องสว่าง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายอิทธิพร จิระพัฒน์กุล

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๙๖๘/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่
๑. ๓๙๒/๒๕๖๗ ได้ทำคำพิพากษาโดยนายสมชาย เอ็มโอช ประธานแผนกคดีบริหารราชการแผ่นดิน
ในศาลปกครองสูงสุด นายประวิทย์ เอื้อนรินทร์ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด และนายสมภพ ผ่องสว่าง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่าง
คำพิพากษา แต่เนื่องจากนายสมชาย เอ็มโอช นายประวิทย์ เอื้อนรินทร์ และนายสมภพ ผ่องสว่าง
พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติ
จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้
จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิสрутพิชัย)

ประธานศาลปกครองสูงสุด